сичет въ окончаніи чаще на рѣ6-ух; какъ: мѣлотъ и истина грѣбсуеа, правди и мiръ обновѣщуеа. — Досто́йная бо подвиза́ѣтъ ѥ́сть восприѣмлева. Лук. XXIII, 41. — Аѣ и о́трѣзъ ѥдино ѣзна́. Іоан. X, 30. За това ся назначаѣтъ примѣри и за него.

1. Существително-то име.

а) Склоненіе първо.

Н. В. З.	а́пóстола.	ѹчи́теля.	врата́.	ра́мя.
Р. П.	а́пóстолъ.	ѹчи́телю.	врато́ у.	ра́мю.
Д.	— тала.	— тела.	— ту.	— тю.
Т.	— тало́ѵ.	— тело́ѵ.	— ты́.	— тя́.

в) Склоненіе второ.

Н. В. З.	сло́въ.	во́лъ.	ко́ѕелъ.
Р. П.	сло́ва.	во́ла.	ко́ѕела.
Д. Т.	сло́вомъ.	во́лемъ.	ко́ѕелемъ, мо́.

Замѣт. Което имать окончателното гласни: е, ѣ, ъ, въ Им. Вин. и Зв. изгѣвнуваатъ е на э; — ѣ на я; — ъ на ѹ; какъ: новъ, рѹкъ, сло́въ. А което имать і въ пеѹ въ падежи, вмѣсто окончание ѹ въ,